

РЕШЕНИЕ

№ 2383

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Мария Б. Тошева
като разгледа докладваното от Михаела Касабова Въззивно гражданско дело
№ 20231100512868 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

С решение № 12551 от 14.07.2023 г., постановено по гр.д. № 5950/2022 г. по описа на СРС, 49-ти състав, въззивникът Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Я. Д. И. на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ сумата от 9000 лв.– обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в засягане на доброто му име и достойнството, негативни изживявания, напрежение и влошено здравословно състояние, вследствие на повдигнато обвинение за престъпление по чл. 234, ал.2, т.3 вр. с ал.1 и ал.2 НК, за което е оправдан с присъда по НОХД №19751/2015, СРС, 133 състав, потвърдена с Решение №792 по ВНОХД №1884/17, СГС, VII въззивен състав, ведно със законната лихва от 05.07.2017 до окончателно изплащане на вземането, като е отхвърлен искът за сумата над 9000 лв. до претендирания размер от 15000 лв., както и искът с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ за сумата от 2500 лв. – обезщетение за имуществени вреди, изразяващо се в заплатен адвокатски хонорар по наказателното производство.

Срещу решението в уважената част в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба от ответника Прокуратурата на Република България. В жалбата се излагат доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение. Сочи съдът да не се е произнесъл по възражението за прилагане на чл. 5 ЗОДОВ, както и относно началния момент за присъждане на акцесорната претенция за лихва с оглед релевираното в отговора на исковата молба възражение за давност. Поддържа да е налице и противоречие в установената по делото фактическа обстановка, касаещи продължителността на производството и здравословното състояние на ищеца. Излагат се съображения ищецът да не е претърпял неимуществени вреди в обема и интензитета, които съдът е приел. Поддържа размерът на присъденото обезщетение да е завишен и да не съответства на принципите на чл. 52 ЗЗД. По изложените съображения иска от съда да отмени постановеното решение в обжалваната част, а при условията на евентуалност да намали размера на присъденото

обезщетение.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от ищеца в първоинстанционното производство Я. Д. И..

В открито съдебно заседание въззиваемата страна не се явява и не взема становище по спора.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Я. Д. И. с обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за осъждане на Прокуратурата на Република България да заплати в полза на ищеца сумите, както следва: 15000 лв., ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до погасяването, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от водено срещу него наказателно производство, което е завършило с влязла в сила оправдателна присъда; 2500 лв., ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до погасяването, представляваща обезщетение за имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение, от водено срещу него наказателно производство, което е завършило с влязла в сила оправдателна присъда.

Ищецът – Я. Д. И., твърди, че с влязла в сила присъда от 05.07.2017 г. по НОХД №19751/2015, СРС, 133 състав, потвърдена с Решение №792 по ВНОХД №1884/17 на СГС, VII въззивен състав, е оправдан в качеството му на подсъдим по повдигнато му обвинение за извършено престъпление по чл. 234, ал.2, т.3 вр. с ал.1 и ал.2 НК. Сочи, че в резултат на осъществено наказателно преследване е имал качеството на обвиняем и подсъдим повече от 2 години, като е бил и с мярка за процесуална принуда „парична гаранция“. Твърди, че през този период изпитвал обида и срам от колеги, приятели, съседи и семейството. Твърди, че било засегнато доброто му име и достойнството му. Твърди, че част от хората започнали да го избягват и чувал обидни подмятания. Твърди, че се затворил в себе си и излизал рядко от вкъщи. Поддържа, че се е влошило здравословното му състояние като се появил световъртеж и започнал да вдига кръвно. Твърди, че се отчуждили в семейството. Поради това претендира неимуществени вреди. Претендира и имуществени вреди за сумата от 2500 лева заплатен адвокатски хонорар в наказателното производство. Ето защо, е предявил посочените по-горе иски.

Ответникът – Прокуратура на Република България оспорва предявените иски.

С обжалваното решение искът за неимуществени вреди е уважен частично до сумата в размер на 9000 лв., а искът за имуществени вреди е отхвърлен изцяло. Решението в отхвърлителната част като необжалвано от ищеца е влязло в сила.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Пред въззивната инстанция не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че Я. И. е бил привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 234, ал.2, т.3 вр. с ал.1 и ал.2 НК с постановление от 20.07.2015 е привлечен като обвиняем, за това, че на 28.05.2015 около 13.20 часа в гр.София, жк. „Обеля“ в недвижим

имот- къща находяща се на ул. 4-та №10 в л.а. марка „Ауди 80“, с рег. №*****, както и в лек автомобил „Фолксваген пасат“, с рег. №***** и двата паркирани в двора на горепосочения имот, държал акцизни стоки без бандерол общо 16520 броя кутии цигари на обща стойност 123900 лева и обща стойност на дължимия акциз 61950 лева. Същото му е предявено на 28.07.2015 г. и му е наложена МНО „парична гаранция“ в размер на 1000 лв. Обвинителният акт по повдигнатото обвинение е внесен на 16.11.2015 г. в СРС, като е образувано НОХД № 19751/2015, СРС, 133 състав. Насрочени са седем съдебни заседания, на три от които не е даден ход, поради отсъствие на защитника на подсъдимия, съответно поради заболяване на И.. Първоинстанционното производство е приключило с оправдателна присъда от 7.11.2016 г., като на основание чл. 309 НПК СРС е отменил и наложената мярка „парична гаранция“.

Оправдателната присъда е протестирана от СРП, във връзка с което е образувано ВНОХД №1884/17 на СГС, VII въззивен състав. С Решение № 792 по ВНОХД № 1884/17г., СГС изцяло потвърждава присъда от 07.11.2016г. по НОХД №19751/2015г., СРС, 133 състав. Същата е влязла в сила на 05.07.2017г.

Оправдаването на обвиняемия с влязъл в сила съдебен акт е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоправно. Въззивният съд споделя изводите на СРС, че в производството са установени предпоставките, при които за ищеца е възникнало право на обезщетение по иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за претърпените от него неимуществени вреди в резултат от повдигнатото и поддържано неоснователно обвинение по чл. чл. 234, ал.2, т.3 вр. с ал.1 и ал.2 НК, за което е оправдан с влязла в сила присъда. Ето защо ответникът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице – чл. 4 ЗОДОВ.

Относно причинените вреди и връзката им с повдигнатото срещу ищеца обвинение, пред СРС е разпитана свидетелката С.П. И.а (съпруга на ищеца), чиито показания съдът кредитира при условията на чл. 172 ГПК като последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалите доказателства по делото. Показанията на свидетелката се подкрепят и от обсъденото от СРС заключение на СМЕ, което не е оспорено.

Като съобрази приетите пред СРС писмени, гласни доказателства и заключението на приетата съдебно медицинска експертиза, която настоящият състав кредитира, в тяхната съвкупност, въззивният съд споделя решаващите изводи на първоинстанционния съд, че в производството е установен факта на причинени неимуществени вреди на ищеца, изразяващи се в изживени негативни емоции, депресия, отчуждаване от семейството и приятелите в резултат на повдигнатото и поддържано незаконно обвинение за посоченото по - горе престъпление, преживяно чувство на стрес и притеснение от воденото наказателно дело по процесното обвинение и неговия резултат.

Спорът пред настоящата инстанция е относно размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, наведеното възражение по чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ и началният момент на законната лихва за забава.

При незаконно повдигане и поддържане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което несъмнено води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от това увреждане. Обезщетението за претърпените неимуществени вреди, за които държавата и общините носят отговорност по реда на ЗОДОВ, се определя съгласно чл. 52 ЗЗД по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на закона не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при

определяне на размера на дължимото обезщетение – тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното преследване, вида и продължителността на наложената мярка за неотклонение, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в това число върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план. Съдът дължи обсъждането и преценка на всички обстоятелства, които, в конкретния случай, носят обективни характеристики за реално причинените морални вреди, в каква степен и колко продължително са засегнати чувствата на конкретния индивид, което още е от значение и за извършване на съпоставка с разрешенията на съдебната практика в аналогични случаи, която е израз за общоприетата оценка за безвреда на неимуществените вреди и е ориентир за възприетото в обществото разбиране за справедливост в сходни хипотези. Анализът на всички обстоятелства, имащи отношение към справедливото овъзмездяване, е от значение и поради забраната размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия (в този смисъл – Решение № 223 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр.д. № 295/2010г., IV г.о., Решение № 115/5.04.2012 г. по гр. д. № 593/2011 г. на ВКС(IV г. о., Решение № 9/7.02.2012 г. по гр. д. № 733/2011 г. на ВКС, III г. о., Решение № 299/15.07.2013 г. по гр. д. № 1179/2012 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 49/2011 г. по гр. д. № 697/2010 г. на ВКС, III г. о.).

Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им възмездяване.

В случая при определяне размера на дължимото обезщетение следва да се съобрази периодът от привличане на ищеца като обвиняем - 20.07.2015 г. до влизане в сила на оправдателната присъда - 05.07.2017 г., т.е. почти две години, наложената мярка за неотклонение „парична гаранция“, така и характерът на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение по глава VI НК „Престъпления против стопанството“, раздел II „Престъпления в отделни стопански отрасли“ чл. 234, ал.2, т.3 вр. с ал.1 и ал.2 НК (държане на акцизни стоки без съответното разрешение), за което се предвижда наказание лишаване от свобода две до 8 години, съгласно приложимата редакция на разпоредбата към датата на деянието, т.е. касае за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК.

По основния спорен въпрос, поставен от ответника във въззивното производство, касаещ размера на обезщетението за неимуществени вреди, като съобрази възраженията на въззивника и установените в производството факти, в тяхната съвкупност, въззивният съд намира следното:

Действително, по време на процесното досъдебно и съдебно производство ищецът е живял в неизвестност дали ще бъде признат за виновен за извършване на повдигнатото му обвинение за престъпление, което не е извършил, от което несъмнено е настъпило неблагоприятно отражение върху психиката му. Следва да се отбележи, че доколкото ищецът има чисто съдебно минало, противно на твърденията на въззивника, то повдигането и поддържането на обвинение срещу него за умишлено престъпление само по себе си сочи на настъпило неблагоприятно отражение върху психиката му като неосъждан човек.

От показанията на разпитания пред първоинстанционния съд свидетел С. И.а, съпруга на ищцата, се установява, че май 2015 г. ищецът ѝ се обадил да му занесе лекарства, тъй като не се чувствал добре. Бил притеснен, зачервен, с високо кръвно налягане и не можел да обясни какво се случва. От съседки разбрала, че бил обвинен за цигари без бандерол. Не бил задържан във връзка с обвинението. Споделя, че на 31.12.2012 г. получил инсулт, като след година-две имал подобрение, но през цялото време пиел лекарства за

високо кръвно налягане, а в края на 2015 г. – началото на 2016 г. получил световъртеж, крампи, болки в краката. Отделил се от семейство им, не желаел да празнува раждането на по-малкото им дете в края на 2015 г., защото се притеснявал от приятелите заради воденото срещу него наказателно производство. По-голямото дете питало дали тате е виновен, тъй като разбрало за случилото се от съсед. Изяснява, че свидетелят не спял спокойно, консултирал се с лекар, процентът на призната му неработоспособност се увеличил от 62 на 72 %. Свидетелката споделя, че преди работел, имал в заведение, но след това се оттеглил и почти не се занимавал, като с него се ангажирала свидетелката.

От приетото пред първата инстанция заключение на съдебно медицинска експертиза се установява, че мозъчният кръвоизлив при ищеца е реализиран на 31.12.2012 г. в условията на рискови фактори: артериална хипертония с лош контрол и кризисно повишаване на кръвното налягане до 200/140, като същият е клинично изявен с умерено изразена слабост в десни крайници и неясен говор, при ясно съзнание. След 28.05.2015 г. по време на наказателното производство срещу него в условията на стрес е възможно преходно повишаване на кръвното налягане, без достигане на критични стойности с оплаквания от световъртеж, нестабилност в походката, нарушения в съня, регистрирани при амбулаторен преглед на 22.10.2016 г., без да са настъпили усложнения на остатъчния неврологичен дефицит или реализиране на нов мозъчно съдов инцидент. При проследяване на ТЕЛК и при личен преглед не се отчита задълбочаване на остатъчния неврологичен дефицит-десностранна лека по степен хемипареза и частично моторна афазия, дори известно подобрение по отношение на говорните функции. Според вещото лице хипертоничната болест е с голяма давност, преди воденото наказателно производство, с лош контрол преди реализиране на мозъчно-съдовия инцидент, както и към момента. Експертът дава заключение, че след 28.05.2015 по време на воденото наказателно производство при Я. Д. И. не се отчита влошаване на здравословното му състояние. Настоящият въззивен състав кредитира приета съдебно медицинска експертиза като компетентно, обективно и пълно изготвена, при формиране на своите изводи и доколкото по делото не са ангажирани други доказателства да оборят заключението на вещото лице.

При горните установени факти, настоящият въззивен състав намира за основателни оплакванията на въззивника, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди е завишен с оглед изяснените по-горе фактори: продължителност на наказателното производство, мерки на процесуална принуда, настъпилата негативна промяна в начина на живот, интензитета на търпените болки и страдания от конкретното производство и липса на вреди над обичайните. Това е така, защото не се установява влошаване на здравословното състояние на ищеца И. по време на наказателното преследване извън притеснението от воденото срещу него производство, което е довело до повишаване на кръвното налягане, световъртеж, крампи и безсъние. В подкрепа на този извод са показанията на св. И.а, която споделя, че след приключване на делото нещата са се облекчили въкъщи и пред семейството и пред приятелите, което сочи на преустановяване на стресогенния фактор – водено наказателно производство. В тази връзка следва да се посочат и приложените по делото преписи от Решения на ТЕЛК от 2013 г, 2016 г. и 2019 г., от които е видно, че преди повдигане на процесното обвинение определената на Я. И. неработоспособност с водеща диагноза „последичи от мозъчен инфаркт“ е 72 % тр.нр. за 2013 г. и 2016 г., а през 2019 г. – 50 % тр. нр. Поради което съдът не кредитира показанията на св. И.а в частта относно увеличаването на признатия на ищеца процент трайна неработоспособност от органите на медицинската експертиза. Следва да се посочи и че общата продължителност на процесното наказателно производство – почти две години, развило се е в досъдебна и съдебна фаза на две съдебни инстанции, не може да се определи като неразумна.

Преценявайки в съвкупност посочените факти, практиката на съдилищата и при съобразяване на неблагоприятното отражение на незаконното обвинение върху психиката на ищеца, настоящият съдебен състав намира, че обезщетението за неимуществени вреди по чл.

2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ в размер на 9000 лв. е завишено и не съответства на доказаните от ищеца вреди в процеса. Според въззивният съд размер на обезщетението от 4000 лв. е достатъчен да обезщети претърпените от ищеца вреди от незаконното обвинение и не са налице основания за присъждане на по-висок размер на обезщетението.

Ответната страна е твърдяла наличие на съпричиняване, доколкото в материалите по досъдебното производство се съдържат данни за неправомерно поведение на ищеца, с което сам е дал повод за наказателното си преследване. Съгласно чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ, когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, дължимото от държавата обезщетение се намалява. Съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ е налице, когато настъпилият вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка с поведение на пострадалия - когато с действията си по време на наказателното преследване той недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение. (в това число - при недобросъвестно направени неистински признания, при въвеждане на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрийт определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление). (в този смисъл - решение № 190 от 23.12.2019 г. по гр. д. № 4378/2018 г., г. к., IV ГО на ВКС, решение № 62 от 03.04.2019 г. по гр. д. № 2308/2018 г., г. к., III ГО на ВКС и др.) Твърдения и доказателства за подобно поведение в случая няма. Обремененото съдебно минало на пострадалия от незаконно обвинение не е фактор, имащ отношение към хипотезата на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ - съдебното минало на лицето няма отношение към законността на действията на правозащитните органи при привличане на едно лице към наказателна отговорност и осъществяването спрямо него на процесуална принуда (в този смисъл решение № 244/25.07.2013 г. по гр. д. № 1205/12г. на ВКС, IV ГО, решение № 112/14.06.2011 г. по гр. д. № 372/2010 г. на ВКС, IV ГО). По изложението съображения въззивният състав намира за неоснователно възражението на ответника за съпричиняване на вредите по чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ, поради което така определеното обезщетение не следва да бъде намалявано.

По отношение на възражението на ответника за погасяване по давност на част вземането за лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от датата на прекратяване на незаконно повдигнатото от ответника обвинение с влизане на оправдателната присъда в сила:

В случая ищецът с исковата молба е поискал да бъде присъдена законна лихва от 05.07.2017 г. (датата на постановяване на решението а по ВНОХД №1884/17г. по писа на СГС) до окончателното плащане. Такова искане е допустимо съгласно т. 4 от тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г., ОСГК на ВКС.

С отговора на исковата молба ответникът е релевирал възражение за погасяване по давност на част от претенцията за лихви на ищеца с оглед характера на вземането и датата на предявяване на иска.

Съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Както бе посочено по-горе вземането е станало изискуемо на 05.07.2017 г. Искът е предявен на 05.11.2021 г. Ето защо на ищеца се следва обезщетение за забава в размер на законната лихва, за последните три години преди предявяването на иска - т. е. от 05.11.2018 г.

При частично несъвпадане на изводите на двете инстанции първоинстанционното решение следва да се отмени в осъдителната част за разликата от дължимия размер на обезщетение за неимуществени вреди за 4000 лева до приетия от първата инстанция размер от 9000 лева, както и в осъдителната част за законната лихва за периода 05.07.2017 г. до 04.11.2018 г. вкл. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Предвид промяна в изхода от спора, решението следва да се отмени и в частта, в която са присъдени разноски в полза на ищеца над размера от 550 лв. до присъдения такъв

от 1028,57 лв. за адвокатско възнаграждение.

По разноските:

При този изход на спора и основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК право на разноси имат и двете страни, но тъй като такива не са поискани, разноси не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 12551 от 14.07.2023 г., постановено по гр.д. № 5950/2022 г. по описа на СРС, 49-ти състав, **в частта**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Я. Д. И., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ **сумата над 4000 лв. до 9000 лв.** – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в засягане на доброто му име и достойнството, негативни изживявания, напрежение и влошено здравословно състояние, вследствие на повдигнато обвинение за престъпление по чл. 234, ал. 2, т. 3 вр. с ал. 1 и ал. 2 НК, за което е оправдан с присъда по НОХД №19751/2015, СРС, 133 състав, потвърдена с Решение №792 по ВНОХД №1884/17, СГС, VII въззивен състав, ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до окончателното плащане, да заплати **законната лихва** върху присъденото вземане за периода от 05.07.2017 г. до 04.11.2018 г. вкл., както и да заплати **разноси по чл. 78, ал. 1 ГПК** над сумата от 550 лв. до присъдената сума от 1028,57 лв. за адвокатско възнаграждение и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Я. Д. И., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ **в частта**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати сумата над 4000 лв. до размер от 9000 лв., обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в засягане на доброто му име и достойнството, негативни изживявания, напрежение и влошено здравословно състояние, вследствие на повдигнато обвинение за престъпление по чл. 234, ал. 2, т. 3 вр. с ал. 1 и ал. 2 НК, за което е оправдан с присъда по НОХД №19751/2015, СРС, 133 състав, потвърдена с Решение №792 по ВНОХД №1884/17, СГС, VII въззивен състав, ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12551 от 14.07.2023 г., постановено по гр.д. № 5950/2022 г. по описа на СРС, 49-ти състав, **в частта**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ на Я. Д. И., ЕГН ***** **сумата 4000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в засягане на доброто му име и достойнството, негативни изживявания, напрежение и влошено здравословно състояние, вследствие на повдигнато обвинение за престъпление по чл. 234, ал. 2, т. 3 вр. с ал. 1 и ал. 2 НК, за което е оправдан с присъда по НОХД №19751/2015, СРС, 133 състав, потвърдена с Решение №792 по ВНОХД №1884/17, СГС, VII въззивен състав, ведно със **законната лихва от 05.11.2018 г.** до окончателното изплащане на сумата.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____